VĂ PREZENTĂM

CAMPIOANE NAȚIONALE DIN EUROPA

ARARAT EREVAN

PENTRU PRIMA OARĂ DEȚINĂTOARE A TITLULUI ÎN U.R.S.S.

Se întîmplă rar, în lumea fotbalului, că două echipe să joace la fel de bine atît în campionat, cît și în Cupă. În fotbalul sovietic un asemenea caz, ca formațiile situate pe primele două locuri în clasamentul campionatului să fie finaliste în Cupa U.R.S.S., s-a mai întîmplat o singură dată și anume în 1945. Atunci, Dinamo Moscova a cîștigat campionatul, iar T.S.K.A., clasată pe locul secund, a învins pe campioană în finala Cupei.

La o situație asemănătoare s-a ajuns și în actuala ediție a Cupei, numai că, Ararat Erevan, care avea să cîștige și titlul, a întrecut în finală pe Dinamo Kiev, clasată pe locul secund în campionat. Și în 1954 s-au mai întîlnit aceste echipe în finala Cupei U.R.S.S. Pe atunci, Ararat purta denumirea de Spartak. Jucătorii din Kiev au învins, cu 19 ani în urmă, la Erevan, cu 2—1. Cu doi ani în urmă, aceste două echipe au avut de asemenea o comportare excelentă în campionat, titlul revenind formației din Kiev, în timp ce echipa din Everan se clasa a doua.

1973 a fost anul triumfului formației Ararat. În a doua jumătate a lunii octombrie, în finala de la Moscova, a întrecut pe Dinamo Kiev, după prelungiri și un meci pasionant, în finala Cupei (Reamintim că dinamoviștii au condus cu 1—0 pînă în min. 89 cînd a egalat Istoian, cel care a marcat și golul victoriei echipei sale în min. 103 al prelungirilor). Ararat, cucerea pentru prima dată prețiosul trofeu.

Recent, echipa din Armenia Sovietică și-a adjudecat — tot pentru prima dată — și titlul de campioană a Uniunii Sovietice.

Ararat Erevan a luat ființă în 1937. A jucat mult timp sub denumirea de Dinamo, mai tîrziu — Spartak. Denumirea actuală, care provine de la cel mai înalt vîrf din lanțul muntos al Armeniei Sovietice, a primit-o în 1963. În primul campionat al țării a promovat în 1949. Echipa a avut și căderi, retrogradînd de cîteva ori în eșalonul secund, dar de fiecare dată a găsit resursele pentru a reveni în rîndul celor mai bune.

Jocul echipei se bazează pe un dribling excesiv, fapt care i-a adus multe necazuri, în special cînd evolua în deplasare. În 1970 la cîrma formației din Erevan a venit **Alexandr Ponomariov** (astăzi decedat) care a început, cu multă migală, să elimine părțile negative din jocul elevilor săi. **Ponomariov** a reușit să îmbine tehnica excelentă a celor tineri cu jocul colectiv. A pregătit echipa din punct de vedere fizic. Dar **Ponomariov** n-a putut să vadă roadele muncii sale, deoarece la sfîrșitul aceluiași an a fost numit antrenor a reprezentativei U.R.S.S. La conducerea echipei a venit **Nikolai Glebov**, care, în 1971, a reușit să creeze coloana vertebrală a echipei, să asambleze, adică, o serie de jucători printre care frații **Abraian** (portar și fundaș), **Zanazanian, Andriasian, Istoian, Kazarian, Bondarenko, Kovalenko.** Datorită jocului foarte bun, în ediția de anul trecut a campionatului Ararat a „furat" echipelor moscovite, pe terenul acestora, nouă din cele zece puncte posibile, cucerind trofeul acordat echipei celei mai agresive la deplasare, pentru cel mai mare număr de puncte cucerite în jocurile susținute pe terenul altor echipe : a cucerit 16 puncte din 30 posibile.

Actualmente, antrenorul care a condus echipa la victoria finală este **Nikita Simonian**, fost jucător la Spartak Moscova, cel care și acum deține recordul celor mai multe goluri înscrise în decursul unui campionat : 34.

Finișul lui Ararat a fost impresionant. Echipa din Erevan nu avea decît un punct avans față de Dinamo Kiev și a părăsit soarele cald din orașul său pentru a disputa ultimul meci la Moscova, acolo unde gazonul era acoperit de zăpadă. Adversara sa : T.S.K.A. În ciuda timpului puțin favorabil pentru ei, ambiția fotbaliștilor de la Ararat a făcut minuni. Nu numai că au rămas neînvinși la Moscova de-a lungul sezonului, dar, datorită unui gol al lui Istoian, au terminat învingători.

Ararat joacă un fotbal plăcut la vedere, avînd în rîndurile sale jucători foarte dotați. Echipa reușește să schimbe viteza de joc, uneori chiar neținînd seama de nici o logică ! Din această cauză, **Andriasian**, un mijlocaș cu o tehnică sclipitoare, cîte o dată nu-și înțelege coechipierii din reprezentativa țării, și nici aceștia nu-l înțeleg pe el. Un alt jucător foarte bun este **Markarov**, dar nucleul echipei îl formează **Andriasian** (26 de ani), **Zanazanian** (27 de ani), **Bondarenko** (25 de ani), **Istoian** (26 de ani), **Kazarian** (26 de ani), deci jucători aflați la vîrsta ideală a performanțelor în fotbal. Cu asemenea jucători, **Simonian** nu are nici un fel de probleme...

Așadar, medaliile de arginat ale campionatului au mers la Kiev, iar cele de bronz au rămas la Moscova, la clubul Dinamo, atît de drag lui **Iașin.** Asta înseamnă că Ararat va reprezenta anul viitor fotbalul sovietic în Cupa campionilor europeni, Dinamo Kiev va juca în Cupa cupelor, iar Dinamo Moscova împreună cu Spartak Moscova (care a reușit în ceasul al doisprezecelea să-și adjudece locul al IV-lea) vor evolua în Cupa U.E.F.A.

Fericiți, fotbaliștii de la Ararat Erevan prezintă publicului moscovit trofeul cucerit în finala cu Dinamo Kiev : Cupa U.R.S.S.

MARGINALII LA DOUĂ SURPRIZE DE PE WEMBLEY LA HONG KONG!

Credem că nu greșim afirmînd că cele mai mari surprize ale anului fotbalistic 1973 s-au consumat acum, spre finele lui. Este vorba de necalificarea Angliei pentru turneul final al C. M. '74 și — ce ironie ! — calificarea reprezentativei Australiei, țară care a făcut cunoștință cu fotbalul de competiție abia în 1956, anul Olimpiadei de la Melbourne !

Se pare că fotbalul englez, în ciuda faptului că e socotit drept cel mai prodigios din lume, străbate o perioadă dificilă, subliniată și de recenta înfrîngere suferită pe Wembley în fața reprezentativei Italiei.

Acest 0—1 de miercurea trecută ne reamintește și de alte partide pierdute, tot pe Wembley, de reprezentativa Albionului. Desigur, cea mai celebră rămîne întîlnirea de la 25 noiembrie 1953, cînd formația Ungariei a surclasat Anglia cu 6—3. Un mit al invincibilității formației engleze în fața celor venite de peste Canalul Mînecii, un mit ce dura de 90 de ani, spulberat în 90 de minute ! Cîțiva ani mai tîrziu, la 28 octombrie 1959, este rîndul Suediei să cîștige (3—2) tot în „templul fotbalului", pentru ca să urmeze Austria (3—2 la 20 octombrie 1965) etc. Apropiindu-ne de zilele noastre, cea mai răsunătoare a fost înfrîngerea de la 29 aprilie 1972 suferită în fața R. F. Germania (1—3) în cadrul sferturilor de finală ale trecutei ediții a Campionatului Europei. Și acum acest gol al lui Capello din min. 87 care a făcut să zboare, spart în țăndări, prestigiul lui Ramsey, mai mult decît șifonat în meciul cu Polonia...

În schimb, Australia se califică ! Pentru prima dată în istoria soccerului mondial, fotbalul de la antipozi este prezent printre primele 16 echipe ale lumii, printre formațiile ce tind la cucerirea noii Cupe a lumii

Grație televiziunii care a transmis și meciul de la Seul și pe cel de la Hong Kong, jucătorii australieni au devenit idoli naționali. **„Pentru presa țării,** după cum scrie „France Football", **calificarea pentru München a constituit unul dintre cele mai mari evenimente ale sportului australian".**

Desigur, acest 1—0 înregistrat la Hong Kong va avea repercursiuni din cele mai pozitive asupra fotbalului din această țară, pînă acum rudă săracă a rugby-ului în XIII la Sydney și al rugby-ului australian la Melbourne. Aceeași publicație continuă astfel : **„Bucuria zecilor de mii de australieni ieșiți pe străzi, la Sydney, imediat după sfîrșitul transmisiei ultimului meci, era fără margini. Sydney n-a văzut niciodată ceva asemănător. La ora 1 din noapte centrul era plin de oameni și sute de automobile claxonau pentru a celebra istorica victorie. Berea a curs în valuri și, fapt fără precedent în analele sportului din insula-continent, primul ministru al țării a telefonat pentru a felicita echipa".**

Să nu uităm că Australia, pentru a reuși calificarea, a disputat nu mai puțin de 11 meciuri jucate cînd la Sydney, cînd la Aukland, cînd la Teheran, Seul sau Hong Kong. Un zig-zag uriaș ce înseamnă mii de kilometri. Dar iată-i pe cei 14 victorioși : **Fraser, Utjesenovici, Wilson, Schäfer, Curran, Richards, Mackay, Rooney, Buljevici, Baartz, Abonyi, Campbell, Tolson, Alston.** Poate că-i vom întîlni la München în faza finală a turneului...

Carnet extern

UN REGULAMENT DISCUTABIL

Defecțiunea mai fusese criticată dar evenimentele nemaiaducînd-o în discuție, lucrurile au intrat în uitare. Iată însă că două finaluri de grupe de calificare — luate prin comparație — reactualizează scăparea din vedere, ca să nu-i spunem injustiția— regulamentului acestor preliminarii ale probei supreme. In grupa a III-a, echipa Olandei a obținut calificarea realizînd următoarea situație generală : 4 victorii — 2 egalități — nici o înfrîngere — 24—2 golaveraj. Secunda sa, echipa Belgiei, are absolut același bilanț iar golaverajul său este 12—0. Egalitate de puncte ; se dă cîștig de cauză fotbaliștilor olandezi pentru golaverajul mai bun (prin scădere fiindcă la cel prin împărțire belgienii aveau același coeficient). E drept ? Întreabă nu numai cei direct în cauză, comentatorii belgieni, dar și alții în postură neutrală. E drept ca selecționata Belgiei — care nici n-a fost învinsă măcar în jocuri directe cu aceea a Olandei — să nu meargă la turneul final ? Și, prin comparație, ei arată că în grupa a II-a, aceea a Italiei, ea s-ar fi calificat. „Squadra azzurra" are și ea exact aceleași cifre.

Criticile care se aduc actualului regulament ni se par cu atît mai îndreptățite cu cît, în vechile prevederi, era specificat foarte just că în caz de egalitate de puncte, are loc un meci de baraj pe tern neutru. Și sigur că e mai firesc, primul element de departajare într-un clasament — punctele — să rămînă primordial pentru calificare. Mai cu seamă că toate cazurile în care golaverajul a apărut ca determinant au demonstrat că uneori circumstanțe speciale au dus la rotunjirea acestor cifre. E normal deci ca recurgerea la meciurile de baraj — și, sigur, numai pentru locul prim din grupă —să se facă la apariția primei situații de egalitate și cea mai elocventă, egalitatea de puncte, și nu în a doua eventualitate, aceea cînd se ivește egalitate la situația golaverajului.

De altfel opinia mai multor membri ai Comitetului executiv F.I.F.A. în această problemă lasă să se întrevadă probabila revenire — pentru viitor — la dispoziția care prevede ca meciul de baraj să aibă loc în momentul în care se înregistrează pe primele locuri egalitatea de puncte

Eftimie IONESCU

ÎNSTANTANEE

● DUPĂ CE s-au întîlnit duminica trecută în etapa nr. 14 a campionatului (3—1 pentru Steaua roșie), actuala campioană a Iugoslaviei și formația Hajduk Split au jucat miercuri din nou, pe terenul acesteia din urmă (1—1) și la 29 noiembrie vor fi din nou față în față, la Belgrad. De ce ? Ambele echipe s-au calificat în finala (tur-retur) a Cupei Iugoslaviei ● RECENTUL MECI Olanda — Belgia a fost cel de al 104-lea între cele două team-uri. Primul a avut loc la 30 aprilie 1905, la Amsterdam. Olandezii au cucerit 46 de victorii, 23 de jocuri s-au încheiat la egalitate, iar 35 au revenit belgienilor. Golaveraj : 245—197 ● CIȘTIGÎND CU 2—0 în fața lui Werder Bremen, F. C. Köln a realizat cea de a 27-a victorie consecutivă la domiciliu ● DUPĂ NOUĂ RUNDE disputate în campionatul Portugaliei, Benfica nu se poate mîndri decît cu 11 goluri marcate, ceea ce e puțin pentru o campioană ● DIN NOU se vorbește despre Internaționale. Helenio Herrera e satisfăcut că a redat echipei un stil de joc și încredere în forțele sale. „Doresc titlul !", a declarat el. S-ar putea să aibă dreptate ● ÎN CAMPIONATUL IRLANDEI, un scoțian, pe nume Collins, se evidențiază etapă de etapă în ciuda celor 42 de ani ai săi ● GOODWIN, managerul lui Birmingham, este sigur pe spusele sale : „În mai puțin de doi ani, jucători străini de foarte bună calitate vor activa în campionatul nostru. Veți vedea !" ● BECKENBAUER o spune : „N-am avut și cred că nu voi avea niciodată popularitatea lui Uwe Seeler" ● ÎN R. D. GERMANĂ, pentru a primi diploma de antrenor, trebuie să urmezi timp de cinci ani Școala superioară de sport din Leipzig. Un antrenor nu poate conduce o echipă din prima divizie decît cu agrementul federației ● 25 000 DE SUPORTERI au urmat, la Florența, pe favorita lor, A. C. Napoli ● ÎNLOCUIRI DE ANTRENORI în campionatul Portugaliei. Cei schimbați au fost doi brazilieni (Jim Lopes, de la Olhanense și Sousa Arantes, de la Barreirense). Înlocuitori : portughezii Manuel Oliveiro și Andon Juca ● DIXIE DEANS, atacantul lui Celtic, n-a jucat în meciul Scoția — R.F.G. (1—1), ceea ce l-a făcut să regrete pe antrenorul național scoțiene, Willie Ornond. De ce ? În sîmbăta ce a urmat partidei internaționale, Deans a marcat șase goluri (cîte trei pe repriză) formației Patrick Thistle, pe terenul acesteia ● CU CELE CINCI GOLURI ale sale, Dudu Georgescu (Dinamo), se află (deocamdată, firește) pe locul al doilea în clasamentul golgeterilor Cupei campionilor europeni. Înaintea sa, belgianul Lambert (F. C. Bruges) cu șase goluri ; în urma sa, pe locul al treilea, cunoscutul Gerd Müller (Bayern) cu patru goluri ● OLYMPIQUE MARSEILLE are un nou antrenor (al patrulea într-un an și jumătate !). E vorba de cunoscutul Fernando Riera ● DINO ZOFF (32 de ani în februarie următor ; 30 de selecții în squadra azzurra) simbolizează apărarea excepțională a echipei Italiei, neînvinsă de la 12 mai 1972 (1—2 la Bruxelles). Zoff n-a cedat vreun gol de 917 minute, ceea ce înseamnă 10 meciuri și ceva, aruncîndu-l în umbră pe legendarul Giampiero Combi, cu cele 345 minute ale sale în 1931... ● DIN VIENA vine vestea unui alt portar-recordman E vorba de Rettensteiner de la echipa Vöst : nu a primit nici un gol de 902 minute.

ÎNSTANTANEE